

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592478784/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

om det vilde proclamere: Det er kun Paaskedag een Gang i Livet! – Sværmerne sluktes, og der blev et Øieblik en Ifflig, kvægende Stilhed.

Jeg ventede paa, hvad Slutningen vilde blive; det syntes mig, jeg skulde kunne udtrage en Spaadom deraf; men der blev, underlig nok, ingen Slutning. Thi efter at et nyt Slot havde viist sig paa Bjerget, fore pludselig mange Lys hen imod Obeliskken og tændte undervejs en Mængde smukke, røde Blus over hele Pladsen. Nu, troede jeg, skulde der skee Noget – nei, nu var Alt forbi, de røde Blus vedbleve at brænde som usædvanlige Lygter i en lang Gade. Det betyder en Vei og et Vand, lang Vandring, sagde jeg; men der behøves ikke megen Kunst til at spaae Vandring, naar man allerede er paa Reise og boer i et Luftslot.»

---

Hentydningerne i Slutningen af Brevet hidrorte fra, hvad Comtesse Felicia havde fortalt mig om Indignationen hos Nogle i Anledning af, at vi vare blevne borte i Peterskirken. Men jeg skulde snart erfare noget Mere derom. Thi da jeg næste Dag mødtes med Greven i Paladset, fulgte han med mig ned ad *Via Felice* og sagde undervejs:

«Nu troer jeg, vi have fundet Medicinen for min Søn.»

Dette var enten forbausende oprigtigt eller meget dunkelt, og jeg nøiedes, med at svare: «Det er jo heldigt; men, som Greven veed, er Rom ikke berømt for sine gode Apotheker.»

«Det gjør Intet,» sagde han; «vi ere af den Slags Folk, at naar vi søge, hvad der kan frelse Fritz, saa taales ingen Hindring, og ingen Vanskelighed er for stor.»

Det blev alt mere ligefrem og hensynsløst; man hyllede sig ikke engang i Ord, der tilstedede en dobbelt Mening, og jeg kunde dog ikke faae Andet ud end, at et Ægteskab med en Anden virkelig frembød en alvorlig Vanskelighed for en Tredie, hvis man ikke kunde og vilde sætte sig ud over alle Love. Jeg svarede: «Ja, Hr. Greve, jeg er jo hverken Læge eller Pharmaceut og kan ikke dømme; men maa jeg spørge: Har De sendt Bud til Tydskland?»

«Hvorfor til Tydskland? Hvorledes falder De netop paa at spørge, om vi have sendt Bud til Tydskland?»

«Naar de italienske Apotheker ikke ere gode, saa veed jeg ikke ret-

tere, end at De maa henvende Dem til nærmeste Land, Østerrig – eller ogsaa Frankrig, det er sandt.»

»De synes at nære nogen Tvivl.»

»Hvis jeg uvilkaarlig skulde have talt, som om jeg tvivlede, saa ligger det i, at Greven selv sagde, at der kunde være Vanskeligheder, og man veed jo aldrig, hvor stor en Vanskelighed kan blive selv for store og stærke Folk.»

»Ja, men jeg gjentager, for at berolige Dem i Deres Omsorg for os, at for den, der veed Besked og har Magt til at vilde, er der ingen Vanskeligheder, og en Hindring, der tilfældig stiller sig os i Veien, taale vi ikke.»

Naar man gaaer ved Siden af hinanden, behøver man under en Samtale ikke at see hinanden i Øinene, og man fristes derved mindre til at bryde ud med, hvad man tænker. Jeg vidste, at jeg ikke *kunde* gaae tilside, hvor meget end Greven vilde tilraade mig det; den Sikkerhed, hvormed han talte, syntes mig enten kunstig, paataget for at imponere mig, eller saa brutal, diabolisk, at jeg ved Faderens Side tænkte paa Sønnens Død.

---

En neapolitansk Officier, der boede paa 2den Sal i samme Hus som jeg, gjorde et Herreselskab. Jeg kom temmelig sildig og saac i et indre Værelse Grev Fritz sidde og spille Schack – thi skjøndt han nu havde opdaget sin Medicin, var han dog i ledige Øjeblikke undergiven en rastløs Trang til en Slags Erstatning for det gamle Spil. Jeg havde ikke seet ham siden Paaskedag og nærmede mig for at hilse paa ham; men da han syntes fordybet i Beregning af et Træk, ventede jeg lidt. Det blev mig snart tydeligt, at han nu aldeles ikke tænkte paa Spillet; han stirrede paa een Brik, og medens han søgte at holde sig ubevægelig, var der en nervøs Dirren i hans høire Haand. Med et Sideblik, der ikke naaede helt op ad mig, sagde han pludselig: »Hent mig et Glas Vand.»

Jeg troede at forståe ham; han vilde gjøre sin Adel gjældende imod den, han nu formodenlig vilde kalde sin forrige Hovmester; men han havde, just ikke meget mandig, indrettet sin Adfærd saadan, at han i sidste Øjeblik kunde sige, han havde taget fejl og troet, det var en Tjener. Men jeg fandt Situationen god til at modtage Kampen